

ESTIMADA CONSOL

Sabem que tu ja havies previst i pensat com seria el comiat i que ens tindries a totes sense paraules però plenes d'una tristesa que ompliria els mars i les muntanyes de la Catalunya que tant estimaves... i que fins hi tot riuries pensant que ens faries estar en una missa....

Però és una tristesa plena del teu somriure, del teu amor a la vida, a una vida que com totes, **volem que sigui vivible...** per a totes i tots...

Hem compartit una vida molt llarga d'activismes des del feminisme... aquest activisme del feminisme més radical... que tu sempre assenyalaves com anticapitalista, antiimperialista, internacionalista... i que des del l'antimilitarisme ens deies que podíem mostrar la nostra mirada del món, que no podria integrar aquest sistema.... i que la mirada i l'acció de les dones era potent, radiant i imprescindible per mostrar que entre morir i matar hi havia una altra proposta, VIURE, viure en relació amb totes les dissidències i insubordinacions del món per canviar al planeta...

Et recordem a Dones antimilitaristes, el nostre enyorat DOAN, del tren a Tortosa, d'acampades antinuclears i antimilitaristes...

Et recordarem al campament de Grenham Common, tallant la tanca a la nit mentre udolava una òliba... i deixant el nostre nom gravat amb robes a la tanca que segur que encara perdura,

perquè com deien les dones de Grenham... “Estem contra els míssils, però volem canviar totes les coses”

Et recordarem construint i reclamant a Ca la Dona, als carrers i a les places contra les guerres, impulsant el nostre estimat grup de **Dones x Dones**, on totes hem après a estimar-nos i a estimar el món malgrat els desastres... i on hem après que a tot el planeta hi ha dones i grups de dones que en mig dels conflictes tenen cura de la vida, i s’emmirallen en el feminisme antimilitarista per reconstruir-se, per fer una pau que sigui la nostra, no la pau dels cementiris...

I a feministes indignades passant el llegat a d’altres dones...

No podem deixar de recordar la nostra cançó *“Som com la lluna que mou les mareas, canviarem el món amb nostres idees, som l’ona llarga del feminisme, que apagarà la flama del militarisme...”*

L’any passat ens va deixar la Carolina, i aquest any el maleït càncer t’ha arravatat a tu la vida i a nosaltres un altre trosset del nostre grup.... esparracat però cada vegada més compromès perquè portem el vostre mandat de seguir actuant, canviant el món també en nom vostre.... com no pot ser de cap altra manera...

Com tu ens deies, *estaré viva mentre em pugui relacionar amb el món i amb la gent que vol canviar-lo...* Nosaltres totes les teves amigues feministes del món, ens quedem el llegat de la teva força i del teu amor per seguir endavant....

Consol, amiga, germana, companya estimada, sempre estaràs amb nosaltres

Dones x Dones. Ca la Dona. 9 de desembre de 2012